

Resolutsioon

Nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, artikli 168 punkti a tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi praktika, mille kohaselt on maksukohustuslasel õigus maha arvata kogu sisendkäibemaks sellistelt kaupadelt ja teenustelt, mille viimane soetas nii käibemaksuga maksustatud majandustegevuse kui ka sellise mittemajandusliku tegevuse tarbeks, mis ei kuulu käibemaksu kohaldamisalasse, kuna kohaldatavate maksuõigusnormide hulgas puuduvad erinormid jaotamise kriteeriumide ja meetodite kohta, mis võimaldaksid maksukohustuslasel kindlaks määrata sisendkäibemaksu selle osa, mis tuleb lugeda seotuks vastavalt tema majandustegevusega ja tema mittemajandusliku tegevusega.

(¹) ELT C 13, 15.1.2018.

Euroopa Kohtu (esimene koda) 8. mai 2019. aasta otsus (Hoge Raad der Nederlandeni eelotsusetaotlus — Madalmaad) — Staatssecretaris van Financiën versus L. W. Geelen

(kohtuasi C-568/17) (¹)

(Eelotsusetaotlus — Käibemaks — Kuues direktiiv 77/388/EMÜ — Artikli 9 lõike 2 punktid c ja e — Direktiiv 2006/112/EÜ — Artikli 52 punkt a — Artikli 56 lõike 1 punkt k — Teenuste osutamine — Maksustatavate tehingute koht — Kohaldatav maksuõigus — Veebikaameraga filmitud ja interneti kaudu otse edastatavad interaktiivsed erootilised esitused — Meelelahutustegevus — Mõiste — Teenuse osutamise tegelik koht)

(2019/C 230/08)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Hoge Raad der Nederlanden

Põhikohtuasja pooled

Kassatsioonkaebuse esitaja: Staatssecretaris van Financiën

Vastustaja: L. W. Geelen

Resolutsioon

1. Nõukogu 17. mai 1977. aasta kuuenda direktiivi 77/388/EMÜ kumuleerivate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta — ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas, mida on muudetud nõukogu 7. mai 2002. aasta direktiiviga 2002/38/EÜ, artikli 9 lõike 2 punkti c esimest taanet ja nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, artikli 52 punkti a tuleb tõlgendada nii, et sellise kompleksteenuse osutamine, nagu on arutusel põhikohtuasjas ja mis seisneb veebikaameraga filmitud ja interneti kaudu otse edastatavate interaktiivsete erootiliste esituste pakkumises, on „meelelahutustegevus“ nimetatud sätete tähenduses, mille „tegeliku osutamise kohaks“ nende sätete tähenduses tuleb pidada kohta, kus on teenuseosutaja asukoht või püsiv tegevuskoht, kust ta teenust osutab, või asukoha või püsiva tegevuskoha puudumisel kohta, kus on tema alaline või peamine elukoht.

2. Kuuenda direktiivi 77/388, mida on muudetud direktiiviga 2002/38, artikli 9 lõike 2 punkti e kaheteistkümnendat taanet ja direktiivi 2006/112 artikli 56 lõike 1 punkti k koostöös nõukogu 17. oktoobri 2005. aasta määruse (EÜ) nr 1777/2005, millega sätestatakse direktiivi 77/388 rakendusmeetmed, artikliga 11 tuleb tõlgendada nii, et sellise kompleksteenuse osutamine, nagu on arutusel põhikohtuasjas ja mis seisneb veebikaameraga filmitud ja interneti kaudu otse edastatavate interaktiivsete erootiliste esituste pakkumises, ei kuulu nende sätete kohaldamisalasse, kui teenus on osutatud teenusesaajatele, kes asuvad kõik teenuseosutajaga samas liikmesriigis.

(¹) ELT C 424, 11.2.2017.

Euroopa Kohtu (kümnes koda) 8. mai 2019. aasta otsus (Riigikohtu eelotsusetaotlus — Eesti) — Mittetulundusühing Järvelaev versus Põllumajanduse Registrite ja Informatsiooni Amet (PRIA)

(kohtuasi C-580/17) (¹)

(Eelotsusetaotlus — Ühine põllumajanduspoliitika — Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfondist (EAFRD) antav maaelu arengu toetus — Määrus (EÜ) nr 1698/2005 — Ajaline kehtivus — Artikkel 72 — Investeeringutega seotud tegevuste kestvus — Oluline muutus kaasfinantseeritud investeeringuga seotud tegevuses — EAFRD kaasfinantseeritud investeeringu abil soetatud objekt, mille toetuse saaja andis üürile kolmandale isikule — Ühise põllumajanduspoliitika rahastamine, haldamine ja seire — Määrus (EÜ) nr 1306/2013 — Artiklid 54 ja 56 — Liikmesriikide kohustus nõuda tagasi eeskirjade eiramise või hooletuse tõttu alusetult tehtud maksed — Mõiste „eeskirjade eiramine“ — Tagasinõudemenetluse algatamine)

(2019/C 230/09)

Kohtumenetluse keel: eesti

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Riigikohus

Põhikohtuasja pooled

Kassaator: Mittetulundusühing Järvelaev

Vastustaja: Põllumajanduse Registrite ja Informatsiooni Amet (PRIA)

Resolutsioon

1. Investeeringuga seotud niisuguse tegevuse kestvust, mis nagu põhikohtuasjaski on programmitöö perioodi 2007–2013 raames Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfondi (EAFRD) poolt heaks kiidetud ja mida ta selle raames on kaasfinantseerinud, tuleb hinnata nõukogu 20. septembri 2005. aasta määruse (EÜ) nr 1698/2005 Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondist (EAFRD) antavate maaelu arengu toetuste kohta artikli 72 sätete alusel. Kui selleks tegevuseks alusetult makstud summad nõutakse tagasi pärast nimetatud programmitöö perioodi lõppu, ehk pärast 1. jaanuari 2014, peab tagasinõude aluseks olema Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. detsembri 2013. aasta määruse (EL) nr 1306/2013 ühise põllumajanduspoliitika rahastamise, haldamise ja seire kohta ning millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrused (EMÜ) nr 352/78, (EÜ) nr 165/94, (EÜ) nr 2799/98, (EÜ) nr 814/2000, (EÜ) nr 1290/2005 ja (EÜ) nr 485/2008 artikkel 56.
2. See, et toetuse saaja, kellele nagu põhikohtuasjaski maksti toetust investeeringuga seotud tegevuseks, mida Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfond (EAFRD) määras nr 1698/2005 ette nähtud Leader-telje raames kaasfinantseeris, üüris selle toetuse eest soetatud eseme kolmandale isikule, kes kasutab seda samaks tegevuseks, millega pidi tegelema ka toetuse saaja, võib olla käsitatav olulise muutusena kaasfinantseeritud investeeringuga seotud tegevuses selle määruse artikli 72 lõike 1 tähenduses, ja eelotsusetaotluse esitanud kohtul tuleb seda kontrollida kõigi asjasse puutuvate faktiliste ja õiguslike asjaolude alusel, arvestades selle sätte punktides a ja b ette nähtud alternatiivseid tingimusi. Selleks et järeldada, et esineb mõnele ettevõtjale või avalik-õiguslikule organile antud alusetu eelis selle määruse artikli 72 lõike 1 punkti a tähenduses, tuleb liikmesriigi